

[Dagmar Andreasen.]

lationsapparaterne, morede jeg mig lidt, fordi der er jo ikke noget, som er lettere end at købe de glasrør og kolber, der skal til for at lave et destillationsapparat, men da jeg så i Politiken i søndags, at det var sat i system, og at man ikke engang behøvede at have arbejdet længere, så tænkte jeg: nå ja, så er det måske nok alligevel på sin plads.

§ 3, der drejer sig om loven om afgift på vin og frugtvin m. m., er der allerede et par stykker der har udtalt sig om, og jeg vil sige med en let omskrivning af „Den går ikke, Granberg“, den går ikke, hr. finansminister. Det radikale venstre ser med sympati på forbrugsafgifter på deciderede luksusvarer, når bare de kan blive effektive, men her bliver vi nok nødt til at tage konsekvensen af EF. Hvis regeringen mener, at det er politisk betænkeligt at sætte afgifterne ned, er det jo også politisk betænkeligt at lave noget, som ikke kan holde. Den danske statskasse mister efter min bedste overbevisning under alle omstændigheder provenuet, og når det er tilfældet, så lad os få en lov, der ikke i den grad animerer folk til at dække vinforbruget ved køb syd for grænsen, og en lov, der ikke i den grad begunstiger de i forvejen begunstigede, som rejser flere gange om året. Det virker næsten som en spøg, når man vil skelne mellem mousserende vin, der er forgæret på flaske, og vin, der er forgæret på tryktank. Det lader sig jo simpelt hen ikke konstatere, under hvilke forhold forgæringen har fundet sted, når først flasken står på bordet.

Af champagneprovenuet på 1 mill. kr. går i dag formodentlig langt det meste over omkostningskontoen, og mon der overhovedet findes folk, der drikker champagne, som ikke også rejser? Der er jo ikke noget fornuftigt formål med sådan en afgift.

Ud over det uheldige i, at loven vil animere danskere til at gøre deres vinindkøb i Tyskland, har den en uheldig ting mere ved sig. Man lægger afgiftssatser efter skel, der ikke

lader sig kontrollere. Hidtil har man haft en lavere sats for dansk frugtvin. Nu får man lavere sats for frugtvin i al almindelighed, og jeg har ladet mig fortælle, at især italienerne er dygtige til om ikke ligefrem at lave vin af vand, så i hvert fald at lave vin af alt muligt andet end lige netop druer. Det har de jo ikke reklameret med hidtil, men når man nu diskriminerer eller gør så stor forskel mellem afgifterne, skal vi nok få noget af den vin at se på det danske marked, og hvis de så ydermere snyder og kommer druer i, hvilket ikke er til at konstatere ved nogen analyse, kan det jo smagsmæssigt komme meget tæt på almindelig hvidvin. Det er også svært sagligt at begrunde, hvorfor det ene udgangsmateriale egentlig skulle have en større afgift end det andet. Hidtil har druesaft som regel været det billigste udgangsmateriale, og derfor har vi formodentlig nok som regel fået druevin, når vi har troet, vi købte det, men det skal vi ikke regne med at vi får i fremtiden, hvis vi køber hvidvin, der er betegnet som frugtvin.

§ 4 har jeg ingen kommentarer til.

§ 5, stk. 1, heller ikke, men det er, fordi jeg ikke kan læse, hvad der står. Jeg kan simpelt hen ikke forstå, hvad der står i den. Jeg skal forskåne tinget for at få læst det op, men jeg kan ikke få mening i det. Der er nok en mening, men mon det dog ikke kunne forklares, så det kunne forstås?

Til § 6 har jeg kun anbefaling af, at man udvider området af levnedsmidler, hvor kun kakaoen beskattes og ikke hele levnedsmidlet. Inden for det radikale venstre kan vi tilslutte os den løsning, man har fundet på, at tolden på kaffe falder bort og erstattes med en afgift, der stadig væk går til u-landsområdet.

Afgiftsnedsættelsen på radioer og gramofoner føler vi også er en konsekvens, vi må tage. Selv om vi i princippet ikke havde noget imod, at man opretholdt en sådan afgift, må vi tage konsekvensen, når grænsen for rejsegods udvides til 950 kr.